

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Trg Johna Fitzgeralda Kennedyja 11

P-2289/2025

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A i R J E Š E N J E

Trgovački sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Jasni Golubić, u pravnoj stvari tužitelja DRUGA FUNDACIJA SPV d.o.o., Zagreb, Lonjička ulica 2A, OIB: 25132169807, kojeg zastupa punomoćnik Domagoj Tomić, odvjetnik u Zagrebu, Ulica Franje Župana 18, protiv tuženika RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d. Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, kojeg zastupa punomoćnica Sofia Petković, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Glamuzina & Grošeta d.o.o. Zagreb, Trg žrtava fašizma 5, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 15. lipnja 2026., u prisutnosti punomoćnika stranaka, s danom objave 22. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba članka 3. Ugovora o kreditu broj 178-50-4731390 od 27. veljače 2008., sklopljenog između tuženika RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d. Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, kao kreditora, i NADE KLASNIĆ iz Zagreba, Listopadska ulica 11, OIB: 74980412151, kao korisnice kredita, u dijelu koji glasi:
„1,00% (jedan posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita“.

II. Nalaže se tuženiku RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, isplatiti tužitelju DRUGA FUNDACIJA SPV d.o.o., Zagreb, Lonjička ulica 2A, OIB: 25132169807, iznos od 616,34 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 29. ožujka 2008. do isplate, i to do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, za razdoblje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope Hrvatske narodne banke na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za razdoblje od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne

operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 768,19 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 22. srpnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

IV Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 365,00 EUR sa zakonskim zateznim kamatama kao neosnovan.

V Odbija se u cijelosti zahtjev tuženika za naknadu troškova parničnog postupka kao neosnovan.

r i j e š i o j e

Utvrđuje se da je tužba povučena u dijelu zahtjeva kojim je tužitelj zahtijevao da mu tuženik, povrh iznosa od 616,34 EUR, isplati daljnji iznos od 48,92 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od 26. travnja 2008. do isplate.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da su Nada Klasnić iz Zagreba, Listopadska ulica 11, OIB: 74980412151, kao korisnica kredita, i tuženik, kao kreditor, 27. veljače 2008. sklopili Ugovor o kreditu broj 178-50-4731390.

2. Prema članku 3. Ugovora o kreditu, korisnica kredita bila je dužna platiti tuženiku jednokratnu naknadu u iznosu od 1,00% od iznosa kredita, koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita.

3. Tužitelj je u tužbi tvrdio da je na temelju navedene ugovorne odredbe korisnici kredita naplaćena naknada u kunsnoj protuvrijednosti iznosa od 665,26 EUR, pa je prvotno zahtijevao da mu tuženik isplati iznos od 665,26 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od 26. travnja 2008. do isplate.

4. Na pripremnom ročištu održanom 9. travnja 2026. tuženik je predao u spis potvrdu o naplati od 30. listopada 2025. te izjavio da neće prigovarati visini zahtjeva ako tužitelj kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva uskladi s tom potvrdom.

5. Tužitelj je potom kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva odredio na način da zahtijeva isplatu iznosa od 616,34 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od 29. ožujka 2008. do isplate.

6. Budući da je tužitelj prvotno zahtijevao isplatu iznosa od 665,26 EUR, a zatim je zahtjev smanjio na iznos od 616,34 EUR, tužba je djelomično povučena za razliku od 48,92 EUR, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje su na taj iznos bile zahtijevane od 26. travnja 2008. do isplate.

7. Tužitelj svoju aktivnu legitimaciju temelji na Ugovoru o ustupu odnosno prijenosu tražbine sklopljenom između Nade Klasnić kao ustupiteljice i tužitelja kao primatelja tražbine, kojim je na tužitelja prenesena tražbina prema tuženiku koja proizlazi iz predmetnog Ugovora o kreditu.

8. Slijedom navedenoga, tužitelj traži utvrđenje ništetnosti odredbe članka 3. Ugovora o kreditu i isplatu iznosa od 616,34 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od 29. ožujka 2008. do isplate.

9. Tužbi prileže Ugovor o ustupu/prijenosu tražbine (cesija), zahtjev za dostavom dokumentacije, obavijest o preuzimanju tražbine, Ugovor o kreditu broj 178-50-4731390 od 27. veljače 2008., kreditna dokumentacija, dopis tuženika te sudska praksa na koju se tužitelj poziva.

10. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti. Prigovorio je vrijednosti predmeta spora, smatrajući da deklaratorni zahtjev služi samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na isplatu i da se zato ne uzima posebno u obzir pri određivanju vrijednosti predmeta spora.

11. Tuženik je istaknuo i prigovor nedostatka aktivne legitimacije. Navodi da se eventualna tražbina korisnice kredita temelji na njezinu svojstvu potrošača, zbog čega je strogo osobne naravi odnosno po svojoj se naravi protivi prenošenju na drugoga u smislu članka 80. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23; dalje: ZOO). Smatra da bi se dopuštanjem prijenosa takve tražbine trgovačkom društvu iznevjerila svrha propisa o zaštiti potrošača jer bi prava propisana radi zaštite fizičke osobe koja djeluje izvan svoje poslovne djelatnosti ostvarivao trgovac u okviru vlastite poslovne djelatnosti.

12. Tuženik osporava i osnovanost zahtjeva. Navodi da je ugovorna odredba jasna, razumljiva i lako uočljiva jer određuje visinu naknade u postotku od iznosa kredita, pa je korisnica kredita mogla izračunati visinu svoje obveze i procijeniti je li za nju takva ugovorna odredba prihvatljiva. Ističe da je obveza plaćanja jednokratne naknade bila propisana njegovim općim aktima čija je primjena ugovorena Ugovorom o kreditu te da korisnica kredita potpisom ugovora potvrđuje da je bila upoznata s njihovom primjenom.

13. Tuženik smatra da nije bio dužan u samom ugovoru navesti sve pojedinačne usluge i troškove koji se naknadom podmiruju. Ističe da u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora nije bilo zabranjeno ugovoriti i naplatiti ulaznu naknadu niti je bilo propisano da ona mora biti vezana uz konkretno navedene stvarne troškove banke.

14. Tuženik se pozvao i na članak 326. ZOO-a, smatrajući da se ništetnost ne može isticati ako je uzrok ništetnosti zabrana manjeg značenja, a ugovor je u cijelosti ispunjen.

15. Istaknuo je prigovor zastare te osporio da bi se mogao smatrati nepoštenim stjecateljem u smislu članka 1115. ZOO-a, osobito imajući u vidu protek vremena od naplate naknade do podnošenja tužbe.

16. Tužitelj se podneskom od 9. siječnja 2026. očitovao na odgovor na tužbu i ostao kod tužbe i tužbenog zahtjeva. U odnosu na aktivnu legitimaciju istaknuo je da novčana tražbina za povrat iznosa plaćenog na temelju ništetne ugovorne odredbe nije strogo osobne naravi niti se protivi prenošenju na drugoga. Naveo je da prijenos tražbine ne mijenja njezin identitet te da primatelj ima prema dužniku ista prava koja je ustupitelj imao do ustupanja. Okolnost da je tražbina nastala u potrošačkom odnosu ne sprječava potrošača da njome raspolaže.

17. Tužitelj je ustrajao i u tvrdnji da sporna odredba nije transparentna u materijalnom smislu jer iz nje nije vidljivo zašto se naknada plaća, koje usluge banka njome naplaćuje niti postoji li odnos između iznosa naknade i stvarno nastalih troškova banke.

18. Tuženik je u naknadnom podnesku ostao kod svih prigovora. Posebno je istaknuo da se Direktiva 93/13/EEZ i praksa Suda Europske unije ne mogu neposredno primijeniti na ugovor sklopljen prije pristupanja Republike Hrvatske Europskoj uniji. Naveo je da sama činjenica da se o odredbi nije pojedinačno pregovaralo nije dovoljna za zaključak o njezinoj nepoštenosti, nego je potrebno utvrditi je li njome doista prouzročena znatna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

19. Na pripremnom ročištu održanom 9. travnja 2026. sud je, na temelju članka 40. stavka 3. Zakona o parničnom postupku Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 28/13, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 145/25: dalje u tekstu: ZPP), odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 665,26 EUR, imajući u vidu da deklaratorni tužbeni zahtjev služi za ocjenu osnovanosti zahtjeva na isplatu.

20. Na ročištu održanom 15. lipnja 2026. saslušana je svjedokinja Nada Klasnić. Svjedokinja je iskazala da je predmetni Ugovor o kreditu sklopila radi kupnje stana. Ugovor je sastavljala banka, a ona nije mogla utjecati na sadržaj pojedinih ugovornih odredaba. Iskazala je da je tuženika odabrala jer je i ranije bila klijent te banke. U banci joj nisu ništa posebno govorili o ulaznoj naknadi odnosno naknadi za obradu kredita, već joj je rečeno da sve piše u ugovoru. Svjedokinja je također iskazala da joj nije objašnjen način izračuna naknade. Ugovor je pročitala i od djelatnika banke tražila tumačenje pojedinih odredaba, ali joj je odgovoreno da sve piše u ugovoru. Nije bila upoznata s općim uvjetima kreditora. Nadalje je iskazala da je kredit bio ugovoren uz valutnu klauzulu u CHF-u te da stan kupljen kreditom nikada nije korišten za poduzetničku djelatnost, nego isključivo za stanovanje.

21. Sud je izveo dokaz uvidom u Ugovor o kreditu broj 178-50-4731390 od 27. veljače 2008., Ugovor o ustupu/prijenosu tražbine, obavijest o ustupu tražbine, dokumentaciju o naplati naknade, potvrdu tuženika od 30. listopada 2025. te ostalu dokumentaciju koja prileži spisu, kao i saslušanjem svjedokinje Nade Klasnić.

22. Sud je iskaz svjedokinje Nade Klasnić prihvatio kao vjerodostojan, logičan i uvjerljiv. Njezin iskaz je neposredan i u skladu sa sadržajem predmetnog ugovora te drugim izvedenim dokazima. Iz njezina iskaza proizlazi da je ugovor unaprijed sastavila banka, da svjedokinja nije imala stvarnu mogućnost utjecati na sadržaj sporne ugovorne odredbe te da joj prije sklapanja ugovora nije bilo konkretno objašnjeno što predmetna naknada obuhvaća niti kakav je odnos između njezine visine i usluga koje banka pruža.

23. Među strankama nije sporno da su Nada Klasnić i tuženik 27. veljače 2008. sklopili Ugovor o kreditu broj 178-50-4731390, da je člankom 3. ugovorena jednokratna naknada u iznosu od 1,00% od iznosa kredita te da je tuženik na temelju navedene odredbe naplatio iznos od 616,34 EUR.

24. Nakon usklađenja tužbenog zahtjeva s potvrdom tuženika nije sporna ni visina naplaćenog iznosa niti činjenica da je naknada naplaćena 28. ožujka 2008.

25. Sporno je je li tužitelj aktivno legitimiran, je li korisnica kredita imala status potrošača, je li odredba članka 3. Ugovora o kreditu nepoštena i ništetna, je li tražbina zastarjela te pripada li tužitelju pravo na povrat naplaćenog iznosa sa zateznim kamatama.

26. Prigovor nedostatka aktivne legitimacije nije osnovan.

27. Prema članku 80. stavku 1. ZOO-a vjerovnik može ugovorom sklopljenim s trećim prenijeti na njega svoju tražbinu, osim one čiji je prijenos zabranjen zakonom, koja je strogo osobne naravi ili koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugoga. U konkretnom slučaju predmet ustupa je novčana tražbina za povrat iznosa plaćenog na temelju navodno ništetne ugovorne odredbe. Takva tražbina nije zakonom isključena iz pravnog prometa, nije strogo osobne naravi niti se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugoga. Činjenica da je tražbina nastala iz potrošačkog ugovora ne mijenja njezinu narav kao prenosive novčane tražbine. Ustupom nije došlo do promjene identiteta tražbine niti tužitelj stječe svojstvo potrošača, nego stupa u položaj vjerovnika prenesene tražbine u opsegu u kojem ju je imala ustupiteljica.

28. Ugovorom o ustupu/prijenosu tražbine Nada Klasnić kao ustupiteljica prenijela je na tužitelja kao primatelja tražbinu prema tuženiku koja proizlazi iz predmetnog Ugovora o kreditu, uključujući tražbinu povrata iznosa naplaćenog na temelju ništetne ugovorne odredbe. Prema članku 84. stavku 1. ZOO-a primatelj ima prema dužniku ista prava koja je ustupitelj imao prema dužniku do ustupanja. Stoga je tužitelj aktivno legitimiran u ovom postupku.

29. Nije osnovan ni prigovor tuženika u odnosu na potrošački status korisnice kredita. Prema članku 3. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 79/07 i 125/07; dalje: ZZP/07), potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Iz predmetnog Ugovora o kreditu i iskaza svjedokinje Nade Klasnić proizlazi da je kredit sklopljen radi kupnje stana namijenjenog stanovanju. Svjedokinja je izričito iskazala da stan nikada nije korišten za obavljanje poduzetničke djelatnosti.

30. Sud stoga utvrđuje da je Nada Klasnić predmetni ugovor sklopila kao potrošač, dok je tuženik ugovor sklopio u okviru svoje profesionalne bankarske djelatnosti.

31. Za ocjenu poštenosti predmetne ugovorne odredbe mjerodavne su odredbe ZZP/07 koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu.

32. Prema članku 96. stavku 1. ZZP/07 ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

33. Prema stavku 2. istog članka smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako ju je unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, osobito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

34. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora pojedinačno pregovaralo, prema članku 96. stavku 4. ZZP/07 dužan je to dokazati.

35. Prema članku 98. ZZP/07 prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzima se u obzir narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe te drugi ugovor koji s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje predstavlja glavni ugovor.

36. Odredbom članka 99. ZZP/07 propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Predmetna odredba o jednokratnoj naknadi ne određuje glavnu činidbu iz ugovora o kreditu. Glavne činidbe tog ugovora čine obveza banke staviti korisniku na raspolaganje ugovoreni iznos kredita i obveza korisnika vratiti iskorišteni iznos uz ugovorene kamate. Naknada koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita predstavlja dodatnu odnosno sporednu novčanu obvezu korisnika kredita, zbog čega može biti predmet ocjene nepoštenosti.

37. Sud utvrđuje da se o spornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo. Ugovor je unaprijed sastavio tuženik kao banka, a korisnica kredita nije imala mogućnost utjecati na sadržaj članka 3. Ugovora o kreditu.

38. Tuženik nije dokazao da je korisnica kredita imala stvarnu mogućnost pregovarati o postojanju, visini ili sadržaju predmetne naknade niti da je mogla sklopiti ugovor bez prihvaćanja te odredbe. Sama okolnost da je naknada navedena u postotku od iznosa kredita i da potrošač na temelju tog postotka može izračunati njezin nominalni iznos ne znači da je odredba transparentna i poštena. Formalna odnosno gramatička jasnoća ugovorne odredbe nije jednaka njezinoj materijalnoj transparentnosti. Potrošaču mora biti omogućeno da na temelju jasnih i razumljivih kriterija shvati gospodarske posljedice koje za njega proizlaze iz ugovorne odredbe. Iz članka 3. Ugovora o kreditu nije vidljivo za koju se konkretnu uslugu naknada plaća, koji se troškovi banke njome pokrivaju niti zbog čega je određena upravo u visini od 1,00% od iznosa kredita.

39. Tuženik nije dokazao da je prije ili prilikom sklapanja ugovora korisnici kredita objasnio prirodu i svrhu naknade, odnos između njezina iznosa i stvarno pruženih usluga niti objektivno nastale troškove koje je predmetna naknada trebala pokriti. Suprotno tome, svjedokinja Nada Klasnić iskazala je da joj djelatnici banke nisu ništa posebno govorili o predmetnoj naknadi ni načinu njezina izračuna, nego su joj samo naveli da sve piše u ugovoru. To što u vrijeme sklapanja ugovora nije postojala posebna zakonska zabrana ugovaranja takve naknade ne znači da konkretna ugovorna odredba ne može biti nepoštena. Dopusštenost ugovaranja određene vrste naknade ne isključuje obvezu suda da u konkretnom slučaju provede test nepoštenosti prema odredbama ZZP/07.

40. Za zaključak o nepoštenosti nije odlučno ni to što je ugovor u cijelosti ili djelomično ispunjen. Odredba članka 326. ZOO-a nije primjenjiva na način koji bi trgovcu omogućio zadržati iznos naplaćen primjenom nepoštene ugovorne odredbe. Zaštita od nepoštenih ugovornih odredaba štiti javni interes uspostavljanja stvarne ravnoteže između trgovca i potrošača te se ne radi o zabrani manjeg značenja čije bi posljedice prestale samim izvršenjem ugovora. Imajući u vidu da se o spornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, da korisnica kredita nije imala stvarnu mogućnost utjecati na njezin sadržaj, da joj nije objašnjena priroda i svrha naknade niti odnos između njezine visine i pruženih usluga te da je plaćanje naknade bilo uvjet korištenja kredita, sud zaključuje da ta odredba, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Stoga je odredba članka 3. Ugovora o kreditu nepoštena, a prema članku 102. stavku 1. ZZP/07 nepoštena ugovorna odredba je ništetna.

41. Slijedom navedenog odlučeno je kao u točki I. izreke presude.

42. Prema članku 323. stavku 1. ZOO-a, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu.

43. Tuženik je na temelju ništetne ugovorne odredbe od korisnice kredita naplatio iznos od 616,34 EUR. Visina i datum naplate proizlaze iz potvrde tuženika, a nakon preciziranja tužbenog zahtjeva tuženik visinu tog iznosa nije osporavao. Budući da je Nada Klasnić navedenu tražbinu valjano prenijela na tužitelja, tuženik je dužan tužitelju isplatiti iznos od 616,34 EUR.

44. Prigovor zastare nije osnovan. Pravo na isticanje ništetnosti ne gasi se protekom vremena. Zahtjev za povrat onoga što je plaćeno na temelju ništetne ugovorne odredbe zastarijeva u općem zastarnom roku, ali taj rok ne može početi teći prije nego što potrošač ima stvarnu mogućnost saznati da je ugovorna odredba nepoštena i ostvariti prava koja mu po toj osnovi pripadaju. U konkretnom slučaju o ništetnosti predmetne ugovorne odredbe odlučuje se upravo ovom presudom. Stoga restitucijski zahtjev nije zastario.

45. Tuženik je dužan platiti i zakonske zatezne kamate na iznos koji je primio bez valjane pravne osnove.

46. Prema članku 1115. ZOO-a, kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten, od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

47. Tuženik je sam sastavio i u svoj tipski ugovor unio spornu ugovornu odredbu, nije dokazao da je korisnici kredita objasnio prirodu i svrhu naknade niti da je ona odgovarala stvarno pruženim uslugama ili nastalim troškovima. Stoga se tuženik ne može smatrati poštenim stjecateljem te je dužan platiti zatezne kamate od dana koji slijedi nakon naplate naknade, odnosno od 29. ožujka 2008. do isplate.

48. Slijedom navedenog odlučeno je kao u točki II. izreke presude.

49. Tužitelj je u tužbi zahtijevao isplatu iznosa od 665,26 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od 26. travnja 2008. do isplate. Nakon što je tuženik na pripremnom ročištu održanom 9. travnja 2026. dostavio potvrdu iz koje proizlaze točna visina i datum naplate predmetne naknade, tužitelj je zahtjev za isplatu smanjio na iznos od 616,34 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od 29. ožujka 2008. do isplate.

50. Smanjenje tužbenog zahtjeva s iznosa od 665,26 EUR na iznos od 616,34 EUR predstavlja djelomično povlačenje tužbe za iznos od 48,92 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje su na taj iznos bile zahtijevane od 26. travnja 2008. do isplate. Tuženik se djelomičnom povlačenju tužbe nije protivio, pa je na temelju članka 193. stavka 2. ZPP-a utvrđeno da je tužba u navedenom dijelu povučena, kao u izreci rješenja.

51. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbama članka 154. stavka 5., članka 155. i članka 158. stavka 2. ZPP-a.

52. Tužitelj je uspio s konačno postavljenim tužbenim zahtjevom. Tužbu je povukao za iznos od 48,92 EUR nakon što je tuženik tijekom postupka dostavio potvrdu iz koje proizlaze točna visina i datum naplate predmetne naknade, nakon čega je tužitelj svoj zahtjev uskladio s podacima iz te potvrde. Tužitelj nije uspio samo u razmjerno neznatnom dijelu prvotno postavljenog zahtjeva, zbog kojeg nisu nastali posebni troškovi, pa mu pripada pravo na naknadu svih troškova potrebnih za vođenje parnice.

53. Tužitelju je, prema vrijednosti predmeta spora od 665,26 EUR, priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 150,00 EUR, trošak sastava obrazloženog podneska od 9. siječnja 2026. u iznosu od 150,00 EUR, trošak zastupanja na ročištu održanom 9. travnja 2026. u iznosu od 150,00 EUR te trošak zastupanja na ročištu održanom 15. lipnja 2026. u iznosu od 150,00 EUR, odnosno za svaku od navedenih radnji nagrada u visini od 75 bodova, uz vrijednost boda od 2,00 EUR.

54. Tužitelju je priznat i trošak zastupanja na ročištu za objavu presude u iznosu od 75,00 EUR, koji predstavlja 50 % nagrade od 75 bodova koja pripada za zastupanje na ročištu, odnosno 37,5 bodova uz vrijednost boda od 2,00 EUR. Priznat mu je i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 33,19 EUR te sudske pristojbe na presudu u iznosu od 60,00 EUR. Slijedom navedenoga, tužitelju je priznat trošak parničnog postupka u ukupnom iznosu od 768,19 EUR, pa je odlučeno kao u točki III. izreke presude.

55. Tarifa za VPS od 665,26 EUR propisuje 75 bodova, dok za ročište za objavu presude pripada 50 % te nagrade, ali najviše 50 bodova. Stoga je iznos od 37,5 bodova, odnosno 75,00 EUR, pravilan.

56. Tužitelj je zahtijevao naknadu troškova parničnog postupka u ukupnom iznosu od 1.133,19 EUR. Za sastav tužbe, sastav podneska od 9. siječnja 2026. te zastupanje na ročištima održanima 9. travnja 2026. i 15. lipnja 2026. zahtijevao je po 200,00 EUR, dok mu za svaku od tih radnji pripada po 150,00 EUR, zbog čega je njegov zahtjev za svaku od četiri navedene radnje odbijen za po 50,00 EUR, odnosno ukupno za 200,00 EUR.

57. Za zastupanje na ročištu za objavu presude tužitelj je zahtijevao iznos od 100,00 EUR, dok mu pripada iznos od 75,00 EUR, pa je njegov zahtjev u tom dijelu odbijen za 25,00 EUR. Nadalje, za sudsku pristojbu na presudu zahtijevao je iznos od 200,00 EUR, dok mu pripada iznos od 60,00 EUR, zbog čega je njegov zahtjev u tom dijelu odbijen za 140,00 EUR. Slijedom navedenoga, zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka odbijen je za ukupno 365,00 EUR, kao u točki IV. izreke presude.

58. Budući da tuženik nije uspio u parnici, njegov je zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka odbijen kao neosnovan, kao u točki V. izreke presude.

Zagreb, 22. srpnja 2026.

SUDAC
Jasna Golubić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude stranke mogu izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka pisanog otpis presude, odnosno od dana objave presude ako je stranka bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude. Žalba se podnosi ovom sudu, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

DNA:

- Odvj. Domagoj Tomić, Zagreb, Ulica Franje Župana 18
- Odvj. Sofia Petković u OD Glamuzina & Grošeta d.o.o. Zagreb, Trg žrtava fašizma 5

Broj zapisa: **9-3088b-154d6**

Kontrolni broj: **044d0-9fa6b-d7b7d**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=JASNA GOLUBIĆ, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.